

Abel Ruibing laafde en spijzigde mrs. Churchill

De gesjochten dagloner - niet zelden gehuisvest op een paar schamele vierkante meters - had er wellicht minder geloof in, maar 'n royale eeuw terug werd Oldambt gekenmerkt door 'welvaart, overvloed en rijkdom'. Het 'scheen als vanzelf uit de grond op te wellen,' schreef de Fransman Henry Havard in 1875. De streek was 'het paradijs van de boeren'. Zij waren 'de koningen van het land' en 'de beheersers van het gewest'. Hier kon de gesjochten dagloner zich iets bij voorstellen; en 't stemde hem niet blij. Winschoten was onbetwist het centrum van de streek. Toen nog aan de boorden van de Rensel; ooit een drukbevaren waterweg.

Waar het riviertje de scheiding vormde tussen de Lan- en de Torenstraat bouwde Abel Ruibing in 1870 zijn Logement De Nederlanden. Nu net honderdvijfentwintig jaar geleden.

Grunnegers... leer me ze kennen

door Jan J. Ritzema

Er was voordien eveneens al een logement gevestigd," duikt kleinzoon Abel terug in de tijd. Intussen ook alweer de zeventig gepasseerd en als uitbater van Hotel De Nederlanden zes jaar terug 'terzijde geschoven' door het vierde geslacht Ruibing: zoon John. "Uniek," verzekert Abel. "Vier opeenvolgende generaties van de familie aan het hoofd van de onderneming." En het einde van de dynastie lijkt nog niet in zicht; de vijfde generatie heeft zich reeds aangediend. "Maar," waarschuwt de vitale zeventiger, "je weet natuurlijk nooit of ze iets voor het vak voelen. Dat is nog afwachten." Hij steekt niet onder stoelen of banken, dat hij het als een 'ramp' zou ervaren, indien onverhoopt het geslacht Ruibing af zou haken bij de exploitatie van het hotel-café-restaurant. "Ik zou het vreselijk jammer vinden," bekent hij.

Veertig jaar had Abel Ruibing de Tweede het voor 't zeggen in het aansprekende horecabedrijf in hartje Winschoten. Op vierentwintigjarige leeftijd

- in '48 - nam hij het vaandel over van zijn vader. "Mijn vader kon het door een ziekte niet meer aan. Ik werkte in het westen van het land. Om ervaring op te doen. Ik heb de hotelschool gedaan in Den Haag. Er ook in diverse toonaangevende huizen gewerkt. En in het buitenland. Parijs bijvoorbeeld." Een hoogtepunt voor Abel Ruibing was in '46 een diner van regeringsleiders met mevrouw Churchill - de echtgenote van de Engelse eerste minister - in Hotel Vieux De Doelen. Het menu is nog ingelijst terug te vinden aan één van de muren van het Winschoter etablissement. Met een 'le velouté comtesse', een 'poulet sauté hongroise, les nouilles fraîches' en 'les petits pois fins'. "Vanuit de hotelschool werden we uitgeleend," licht Ruibing toe. "Ik heb daarvoor heel wat regeringsleiders en andere hoge personages bediend."

De door de wol geverfde hotelier benadrukt, dat een goede horeca-ondernemer 'voor het vak geboren moet zijn'. "Je moet het in je hebben. Tegen-

■ Abel Ruibing voor Hotel De Nederlanden, waar hij het veertig jaar voor 't zeggen had.

© Ida F. Mulder

woordig zijn er veel jonge mensen die achteloos het vak in gaan. Denken: dat doe ik wel even. Maar zo is het dus duidelijk niet. Toen mijn opa zijn logement in 1870 opende plaatste hij een advertentie, waarin hij berichtte dat hij het bedrijf voor het publiek open stelde en dat hij voor een 'honnête' bediening zou zorgen. Die filosofie hebben wij altijd voor ogen gehouden. Het is echt dienst verlenen. Een apart vak. Er niet voortdurend op uit zijn, direct geld te vangen. Het is langebaan-werk. De mensen moeten tevreden de deur uitgaan. Dan komen ze terug en heb je kans er wat aan te verdienen. Je moet blijven lachen. Ook al staat je hoofd er niet naar. De klanten willen niet opgezaald worden met eventuele problemen van een kastelein. Jouw zorgen zijn de hunne niet."

Zorgen heeft ook Abel Ruibing gekend. "Reken maar," geeft hij zonder aarzelen toe. Stipt het tweede deel van de jaren zeventig aan. "Bestedingbeperking," gromt hij. 't Klinkt als een ernstige ziekte. "Tot dan groeiden de bomen

tot de hemel. Plotseling kwam er een enorme economische recessie. Het leidde tot zeer moeilijke tijden. We hebben zelfs gezegd: wat doen we? Stoppen of doorgaan. Het was nog nauwelijks op te brengen." Zachtjesaan klaarde de lucht echter weer op en in de loop van de komende weken wordt bij Hotel De Nederlanden met gepaste trots ruime aandacht besteed aan het honderden-vijfentwintig-jarig bestaan van de vestiging.

Voor Abel Ruibing een dubbel feest. Eén van de hoogtepunten van de festiviteiten is de presentatie van een door hem geschreven boek: 'Door Oud-Winschoten naar De Nederlanden'. Een historisch overzicht over vele eeuwen Winschoten. Ruibing: "Ik heb altijd gezegd, als ik ga rentenieren wil ik een boek over de historie van Winschoten, De Nederlanden en de familie Ruibing schrijven. Ik had al verschillende titels bedacht. De memoires van een hotelier en Circus Horeca. 't Werd uiteindelijk 'Door Oud-Winschoten naar De Nederlanden'. Ik heb me altijd al bijzonder voor

het verleden geïnteresseerd. Reeds in achtenveertig is er iets van mij gepubliceerd. In een boekje over Winschoten, geschreven door de heren Timmer en Oostland. Twee jaar geleden heb ik de draad weer opgepakt. Het epistel is samengesteld uit herinneringen, overleveringen, gegevens en verhalen uit het familie-archief. Het begint omstreeks 1200."

Zaterdag 29 april - koninginnedag - opent R. Jalink, voorzitter van de Stichting Oud Winschoten de tentoonstelling 'Door Oud-Winschoten naar De Nederlanden'. Een dag later reünieren de Ruibings en op maandag is er een indrukwekkende koetsentocht met tien aansprekende ruituigen (postkoetsen, diligences en een brouwerswagen). Op 2 mei is de feitelijke viering van het 125-jarig bestaan van het hotel-café-restaurant; met de presentatie van Abel Ruibings boekwerk door de burgemeester van Winschoten. Met een bejaardendag voor de bewoners van de vier Winschoter tehuizen wordt de herdenking afgesloten.